

са Христа, ѿмже мнѣ мѣръ распѣса, ѿ ѡзз мѣръ.“
(Гал. 6. 14.)

По наставленіе-то на свѣтаго дѣха, въ смѣртъ-та и страданіа-та, намира той пзлны и утѣшителны сили, съ кои-то изпълна и утѣшава сичко-то сърце. Когато е Богъ съ насъ, повтаря той съ Апостолатъ, кой може да бѣде на насъ. „ѡще „Богъ по насъ, кѣто на ны; ѿже оубѣ своерѣу съ- „на непоощаѣ, но за ны кѣмъ прѣдалъ естъ егѣу,“
(Рим. 8. 31. и 32.)

Крестна-та смѣртъ на Исуса Христа е отеческа любовъ за насъ и залогъ вѣченъ, слово примирено съ отца. „Занѣ Богъ вѣ; ко христѣ мѣръ „примирѣа себѣ, не вѣмѣа ѿмъ согрѣшеній ѿхъ „ѿ положивъ въ насъ слѣбо примиреніа.“ (2. Кор. 5. 19.)

Когато съ такъвъ начинъ крѣстъ-атъ на господа нашего Исуса Христа се прѣима въ честь отъ оногова който вѣрова въ него; тогава ѿи самы-атъ распатый ѿсе се касели въ сърце-то мѣ, и ѿсе мѣ подаде изобиленъ источникъ не самѣ ѡтѣшеніа: но и сила кѣмъ сѣко добро. Постоянна мысль, и жика вѣра за распатый-атъ, и любовъ кѣмъ него коато е въбѣждена и съхранена отъ свѣтаго дѣха: произвожда въ дѣша-та възвращанье отъ сѣкакви свѣтски удоколствіа, отъ нечисти и плотски похоти, земны славы и отъ гнило богатство. Непре-